

**Tête-à-tête tussen vakwerkmuren:
een makelaar vertelt**

Handel in bejaarden

Tien jaar geleden verliet Eveline Belderbos (47) het drukke Rotterdam. Samen met haar twee kinderen ging ze in de Ardennen wonen. Met haar Limburgse partner Sjef Wanders (52) richtte ze BLIM.BE makelaars op. Uniek in zijn soort: een Waals vastgoedkantoor van Nederlandse origine.

Beroepshalve komt Eveline bij veel kopers en verkopers over de vloer. Ze weet dus wat er zoal speelt in Franstalig België. De hilarische, grappige, maar soms ook droevige verhalen verwoordt Eveline in deze column.

Onlangs las ik weer een bericht over schrijnende misstanden in de reguliere ouderenzorg in België. Door het tekort aan goed opgeleid en gemotiveerd personeel is de werkdruk van verzorgers onverantwoord hoog. Bewoners moeten vaak te lang wachten op hulp. De dagelijkse douchebeurt en het gezamenlijke koffieuurtje met de anderen zijn langzaam uit het zorgplan verdwenen. Binnen een strak opgesteld minutenschema rent de verzorger van de ene bewoner naar de andere voor een flitsbezoek. De meeste bejaarden hebben begrip voor de hoge werkdruk en ontzien de verzorgers waar mogelijk. En wie klaagt wordt de mond gesnoerd door een simpele medicatieverhoging.

Familieleden van de senioren laten het er echter niet bij zitten. Zij proberen aandacht te vragen voor de tragische omstandigheden van de hulpbehoevendenden. Verhalen over ouderen met doorligwonden waar de lakens aan vastplakken en die bevuild zijn met urine of ontlasting, zijn geen uitzondering meer. De beter bedeelde bejaarde kan een plaats inkopen bij een particuliere zorginstelling en mag dan rekenen op een vriendelijke, tijdloze en gastvrije verzorging. In Nederland zijn er drieëntwintig particuliere zorginstellingen, waarvan zes met

prachtige streekstenen gebouwen aan de Amblève, zagen we hoe de bejaarden in erbarmelijke toestanden zichzelf moesten behelpen. De ammoniakgeur greep me direct naar de keel. Tussen de naden van het gescheurde zeil op de gangen en in de kamers bespeurde ik de aangekoekte oranje smurrie van niet goed opgedweild braaksel. Doelloos liep een dertigtal half ontblote, tandeloze oudjes met luiers om door het gebouw. Sommigen klampten zich met hun bevuilde lichamen aan mij vast. Behalve het Roemeense eigenaarschap, was nergens personeel te bekennen...

Korte tijd na ons bezoek bleek het gebouw opeens ontruimd. Waar de bewoners zo snel waren ondergebracht was voor ons een raadsel. Totdat Sjef laatst in de buurt van Spa een leegstaand *maison de repos* in de verkoop nam. Ik zocht het internet af naar meer informatie over dit rusthuis en las een paar overlijdensberichten met een dankwoord aan het personeel vanwege hun toegewijde zorg. Het complex zelf bestaat uit een hoofdgebouw en een nabij gelegen vrijstaand woonhuis. Als we langsgaan, zie ik dat de plek inderdaad verbluffend mooi is. De eigenaresse leidt ons rond. Ze loopt mank, haar mond trekt en ze spreekt moeilijk. In mijn ogen leest ze mijn vermoeden

bedden heen?", vraag ik. "Verkocht!", zegt ze, "aan de hoogste bidder".

Sjef en ik kijken elkaar bedenkelijk aan, waardoor de eigenaresse in alle rust uitleg geeft: "Stel je wilt een rusthuis beginnen, dan koop je een gebouw. Maar je hebt ook bewoners nodig en dus moet je bedden kopen." "Bedden kopen klinkt logisch, maar hoe kom je dan aan bewoners?", vraag ik. In haar toelichting geeft ze een omgekeerd voorbeeld: "Een *maison de repos* verkopen begint met het zoeken van een koper voor de bedden, voor de bewoners dus. De ouderen gaan naar de hoogste bidder, mét hun bed erbij. Het gebouw zelf verkoop je achteraf." "Dus de voormalige bewoners van uw rusthuis zijn nu verkocht aan iemand in de buurt die net zoiets is begonnen?" "Nee, niet in de buurt. Ongeveer zestig kilometer hier vandaan." "Zó ver?!", vraag ik verbaasd. "Ja, want de eigenaar van dat rusthuis bood nu eenmaal de hoogste prijs."

Dan lopen we samen naar het vrijstaande huis. Onderweg vertelt ze dat de verkoop van 'bedden' heel gewoon is in deze branche. Eenmaal op de eerste verdieping klopt ze op de deur van een kamer. Een vriendelijk oud mannetje doet open. De eigenaresse schenkt hem alle aandacht, knuffelt hem

'In het hele gebouw is geen bed meer te vinden'

een goede beoordeling. In Wallonië zijn de *maisons de repos* (rusthuizen) buiten de grote steden vrijwel allemaal in particuliere handen. Zorgplannen kennen ze hier niet en er is geen garantie op kwaliteit.

Een aantal jaar geleden moesten wij zo'n rusthuis in de gemeente Aywaille taxeren. De eigenaresse had haar schaapjes op het droge en was de grijsaards zat. Kortom: ze wilde de boel verkopen. Toen we een kijkje namen binnen de muren van het

van dronkenschap. "De restverschijnselen van een beroerte", weerlegt ze haperend.

We bezoeken het hoofdgebouw waar ooit zesentwintig bejaarden hun oude dag sleten. De kamers moeten in allerijl zijn ontruimd. Looprekjes, rolstoelen en de weinige persoonlijke bezittingen van de vroegere bewoners zijn achtergelaten. Kleding hangt nog in kasten en toiletspulletjes staan op de wastafels. Echter, in het hele gebouw is geen bed meer te vinden. "Waar zijn alle

en stelt hem daarna aan ons voor. "Dit is meneer Jacques. Hij wilde niet verkocht worden samen met de andere bewoners en koos ervoor om hier alleen achter te blijven. Nu wordt hij door zijn familie verzorgd."

In haar warme onthaal zie ik de toegewijde bejaardenverzorgster die ze ooit moet zijn geweest. Het mag in onze regio dan *usance* zijn in deze sector, maar deze kille handel in bejaarden blijft voor mij een vreemde praktijk.